

ВИЇЗД БЕЗ ЕДДІ

Серед ночі в старій пожежні пролунав гучний і пронизливий сигнал тривоги. Він миттю всіх побудив:

ДР-Р-Р-Р-Р-Р-Р-Р!!!

На щастя, той сигнал не потривожив сну Едді. Він, як і всякий енот-полоскун, не дрімає ночами. Тому і став першокласним членом пожежної команди. Решта ж пожежників — люди. А вони вночі сплять. Часом хіба прокидаються попісяти. Чи випити склянку молока. Або ж поласувати канапкою. Едді не раз таке бачив. А от через сигнал тривоги вони миттю зриваються на ноги. Адже цей звук сповіщає їм, що десь спалахнув вогонь. Або сталася аварія. Чи

почалася повінь. Що ж було цієї ночі?

Допитливий Едді вистромив голову з дірки в стіні над шафою. Уже майже рік він мешкає в старенькій пожежні, але й досі хвилюється перед кожним виїздом!

Тож і цього разу мусив поквапитися: треба швиденько вчепитися за пожежну машину й поїхати з іншими.

Скільки ж усього він набачився під час отих викликів! Страшенні лісові пожежі. Бурхливі ріки там, де раніше були дороги.

Коти на підвіконнях п'ятнадцятого поверху. Однак пожежна команда Едді завжди знала, як треба діяти! Ці відчайдухи вмить розмотували товсті шланги й гасили полум'я. Або викачували воду з підвалів. Чи скидали на купу мішки з піском,

щоб спинити потік води. А ще вони лазили довжелезними драбинами, бо ж мусили рятувати всяких котів-грубіянів.

Не раз ті коти бралися кусати й дряпати своїх рятувальників!

«Отакі вони мурмила невдячні», — подумав Едді.

На його думку, вогнеборці — наймогутніші герої у світі. І він один із них! «Едді-полоскун-вогнегасун», — задоволено пробурмотів він.

«Полоскун-вогнегасун? Полоскун-порятун? Полоскун-погасун?». О так, путне ім'я ще треба вибрати.

Ну добре, водяного шланга він ще не тримав. І котів не рятував. Але завжди має кілька завдань. Насамперед перевіряє, чи не зіпсувалося, бува, печиво в кухонній шафці. Яке б то було лихо, якби хтось із колег отруївся! Пожежі ж гасять не блювотинням.

Каву Едді теж куштує першим. Гарячим напоєм і язика попекти можна! А хіба пожежник із попеченим язиком крикне щось колезі до пуття? Недобре то діло.

Часом Едді грає з пожежниками у квача. Він утікає і вдає, що от-от попадеться їм до рук!

Зрештою, спорт дуже важливий. Спритність — запорука успіху пожежників. Коли лунає сирена, вони негайно мають спуститися металевою жердиною в гараж, застрибнути в уніформи й надягнути шоломи.

В Едді теж є шолом. Тільки він ще не мав нагоди роздобути справжнього, як у пожеж-

ників. А тому носить на голові червону мисочку.

Пожежники одразу ж сіли в машину. Едді вже подався би за ними, однак йому в ніс різко вдарив якийсь запах. Він став рознюхувати.

НЮХ-НЮХ, НЮХ-НЮХ!

Бекон? Ото й маеш! Чому ж у цьому гаражі так чути беконом? А вже ж смачно пахтить! Треба принаймні глянути, що там! Ага! У кутку справді лежав добрячий шмат бекону. Був

він у коробці зі срібного дроту. Здавалося, що хтось його там замикнув. Ба ні! Коробка та мала великий отвір.

Едді глянув на пожежну машину. Гаражні ворота вже відчинялися. Треба поспішати. Він хутко-прудко забіг у коробку й схопив бекон. Трохи харчів у дорозі не завадить. Раптом пролунав гучний звук:

КЛАЦ! ДЗВЯК!

Зі срібною коробкою щось сталося. Отвір зник.

— Ей! Ей, колеги! — погукав Едді. — Тут щось не так! Ану гляньте!

І справді, деякі пожежники глянули на нього. Потім стали тицяти пальцями й реготати.